

“Gausā uguns” ir lielisks Paulas Hokinsas veikums. Šajā romānā ir tēli, ar kuriem gribas pavadīt laiku, pasaule, kurai viegli noticēt, un sižets, kurš savaldzina.

Renē Naita

Sižeta pavērsieni ir tādi, kā jau pieklājas labam spriedzes romānam, taču tas ir arī dziļš, gudrs un ļoti cilvēcisks.

Li Čailds

Ārkārtīgi aizraujošs, uz spilgtiem tēlu raksturiem balstīts spriedzes romāns ar lielisku valodu un spožiem sižeta pavērsieniem. Patiesi iesaku.

Džons Boins

Aizraujoši un intriģējoši. Izbaudīju katru mirkli, lasot “Gauso uguni”. Paula Hokinsa kļūst arvien spēcīgāka.

S. Dž. Votsons

Šokējošs, aizkustinošs, sirsnīgs. Romāns “Gausā uguns” ir rakstnieces pilnbrieda darbs.

Observer

Meistarīgā sižeta pavērsienos atklājas tā gausā uguns, kas deg ikvienā cilvēkā un var viņu iznīcināt. Neatvairāms un pārlicinošs romāns.

Daily Mail

PAULA
HAWKINS

A
SLOW
FIRE
BURNING

PAULA
HOKINSA

GAUSĀ
UGUNS

No angļu valodas tulkojusi
SILVIJA BRICE

821.111-31
Ho 190

Paula Hawkins
A SLOW FIRE BURNING

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2021
Map Design © Liane Payne, 2021
Cover Design © Richard Ogle/TW
Cover images © Getty Images

Paula Hokinsa
GAUSĀ UGUNS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Tulkotājas redakcijā
Korektore *Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Maketētāja *Irēna Kivliņa*
Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-738.
Jelgavas tipogrāfija

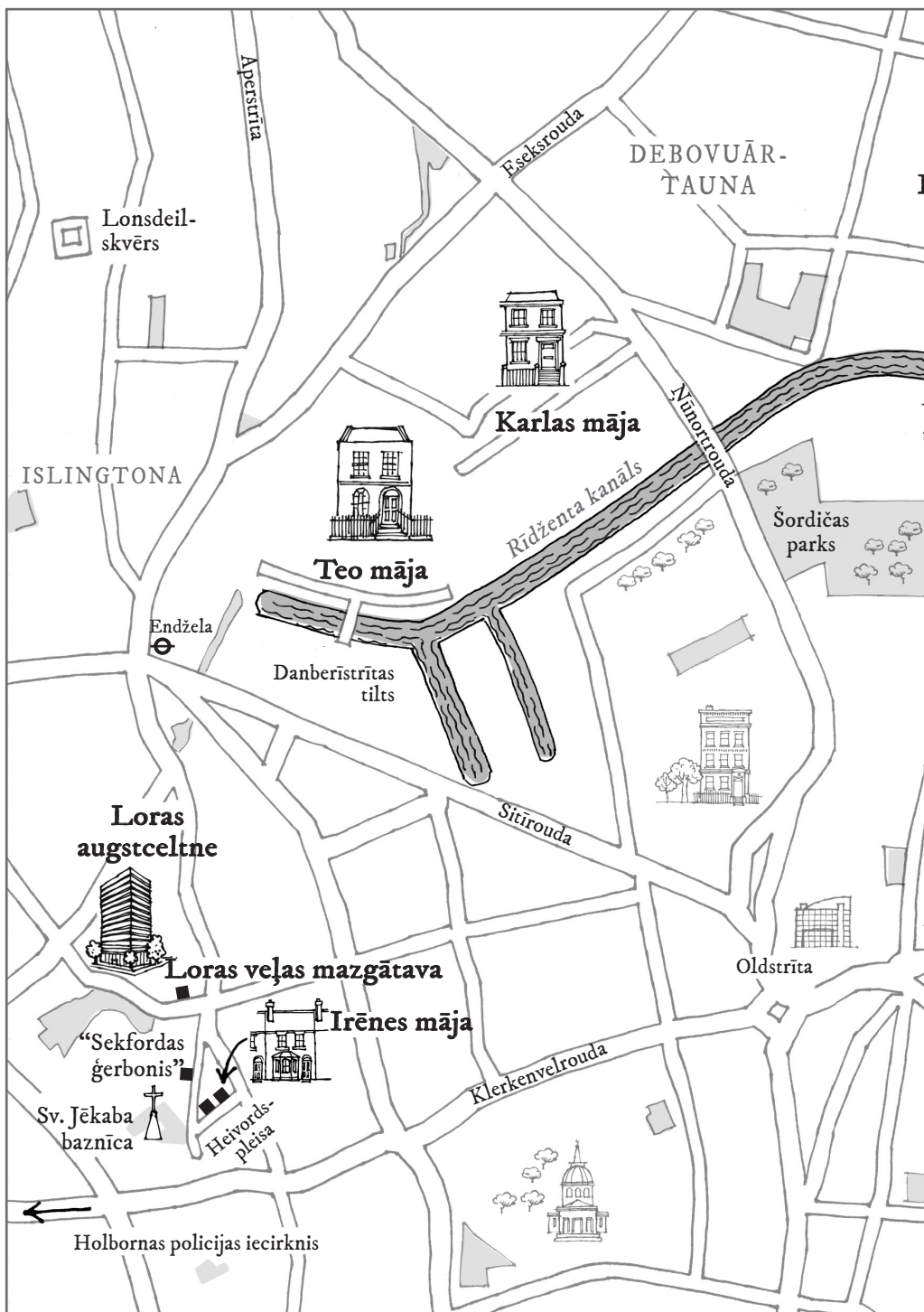
Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

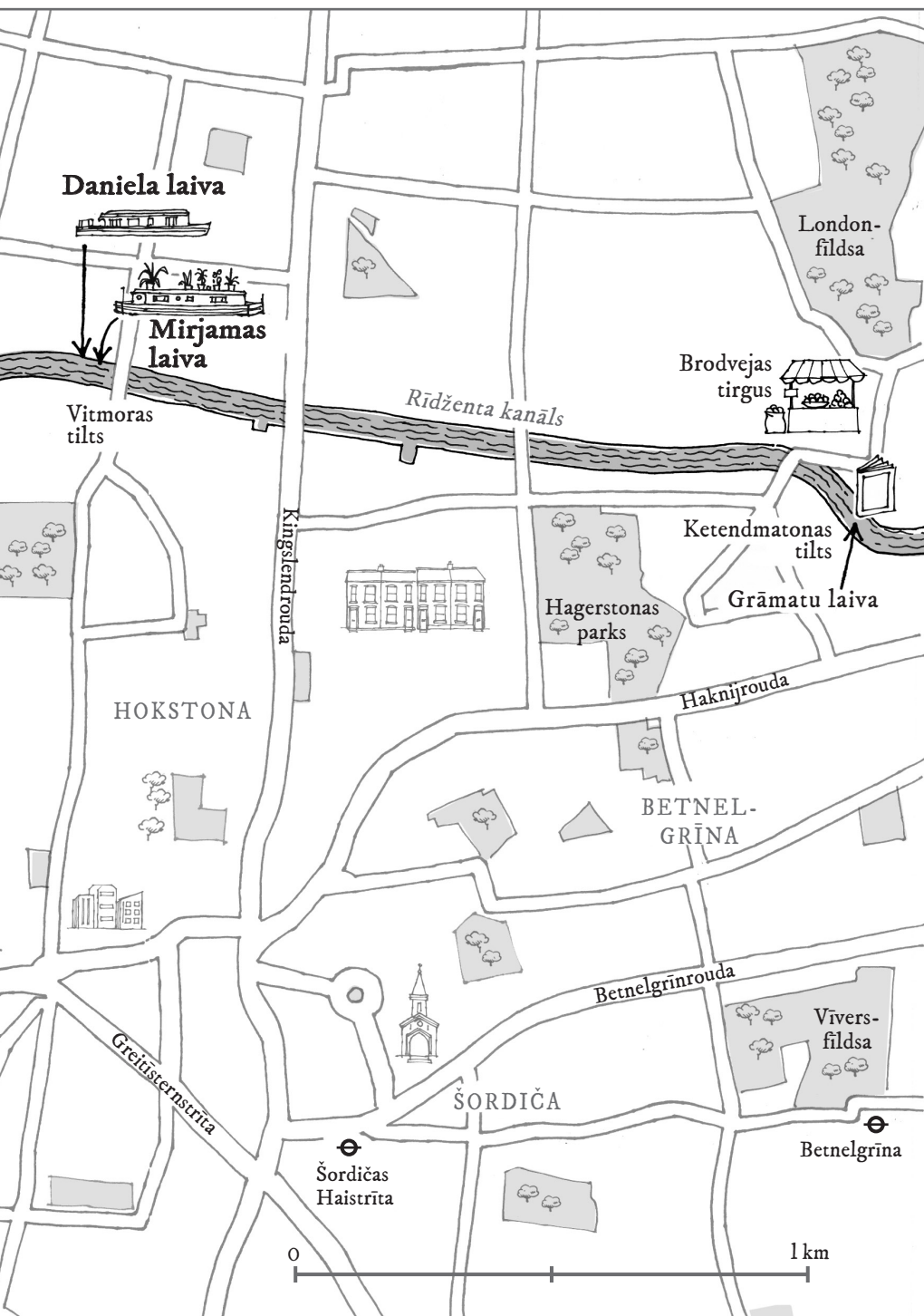
© Tulkojums latviešu valodā, Silvija Brice, 2021
© Mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9794-2

Šī grāmata ir veltīta Lizas Hoenādelas Skotas piemiņai.

Viņas starojums sildīja pasauli.

Viņas pietrūks mūžīgi.

“dažiem no mums lemts kļūt par maitasputniem

& dažiem no mums lemts, lai kāds riņķo ap mums.”

Emīlija Skadža, “Mans dzīvesstāsts kā”

Asinīs izmirkusī meitene iestreipulo melnā tumsā. Saplēstās drēbes vietumis atsedz kailu miesu. Kurpe pazaudēta, pēda asiņo. Viņa cieš sāpes, taču tās ir kļuvušas nesvarīgas, jo citas ciešanas ir stiprākas.

Viņas seja ir kā šausmu maska, sirds pārvērtusies bungās, elpa izbailēs plūst drudzaini kā lapsai, kas slēpjas no medniekiem.

Nakts klusumu pārtrauc klusa dūkoņa. Lidmašīna? Slaucīdama asinis no acīm, meitene paskatās debesīs, taču redz vienīgi zvaigznes.

Dūkoņa kļūst skaļāka, dobjāka. Varbūt kāds kaut kur pārslēdzis automašīnas ātrumu? Vai viņa ir tikusi līdz šosejai? Sirds kļūst vieglāka, un kaut kur dziļi sevī viņa atrod spēkus, lai sāktu skriet.

Meitene drīzāk sajūt nekā saredz gaismu aizmugurē. Jūt, ka šajā tumsā tagad tiek apgaismota, un saprot, ka no aizmugures tuvojas mašīna. Tā nāk no lauku mājas. Viņa pagriežas.

Un, pirms ir kaut ko ieraudzījusi, zina, ka vīrietis ir viņu atradis. Pirms ieraudzījusi, zina, ka virs auto stūres būs viņa seja. Meitene sastingst. Sekundi vilcinās, tad atstāj ceļu un metas sānis, grāvī, pār koka žogu. Nokļuvusi pļavā, viņa akli skrien, krīt, pieceļas, neizdveš ne skaņas. Kāda jēga kliegt?

Panācis meiteni, vīrietis sagrābj viņu aiz matiem un norauj gar zemi. Meitene saož viņa elpu. Un zina, ko viņš darīs. Zina,

kas tagad gaidāms, jo jau ir redzējusi, kā šis vīrietis to dara, kā nodara to viņas draudzenei, cik brutāli...

“Ak, lai Dievs žēlīgs,” Irēne skaļi nomurmināja, aizcirta grāmatu ciet un nometa atpakaļ labdarības bodītes grāmatu kaudzē. “Pilnīgas blēņas.”

1

Loras galvā skanēja Dīdras balss. *Lora, nelaiمة ar tevi ir tā, viņa teica, ka tu vienmēr izvēlies nepareizi.*

Velns parāvis, taisnība, Dīdra. Lora negrasījās to teikt un pat ne domāt, taču tagad, stāvēdama savā vannas istabā, nevaldāmi drebēdama, karstām asinīm vienmērīgi pulsējot ārā no brūces delmā, viņa bija spiesta atzīt, ka iedomu Dīdra ir trāpījusi desmitniekā. Viņa paliecās uz priekšu un atbalstīja pieri pret spoguļi, lai nevajadzētu skatīties sev acīs, taču skatīties lejup bija vēl sliktāk, jo tad viņa redzēja, kā no viņas iztek asinis, no tā reiba galva un uzmācās vēmiens. Tik daudz asiņu. Brūce bija dziļāka, nekā viņai licies, vajadzētu braukt uz slimnīcu. Bet to nu viņa nedarīs neparko.

Nepareizas izvēles.

Kad beidzot šķita, ka asiņošana pierimst, Lora novilkā T kreklus un nometa to uz grīdas, izkāpa no džinsiem un biksītēm, noņēma krūšturi, strauji ierāva elpu un čukstus nolamājās, kad metāla sprādzīte sāpīgi pārbrauca pār brūci.

Nosviedusi uz grīdas arī krūšturi, viņa iekāpa vannā, atgriezās vaļā dušu un trīcēdama stāvēja svilinoši karsta ūdens vārgajās straumītēs (no dušas tecēja vai nu ļoti karsts, vai ļoti auksts ūdens, bez vidējā varianta). Ar sakrunkojušos pirkstu galiem viņa vilka šurpu turpu pa baltajām, skaistajām rētām: uz gurna, augšstilba, pleca, pakauša. *Te es esmu*, viņa klusi teica sev. *Te es esmu.*

Pēc tam, neveikli ievīstījusi apakšdelmu neskaitāmās tualetes papīra kārtās, pati ietinusies izdilušā dvielī, apsēdusies dzīvojamā istabā uz neglītā, pelēkā mākslīgās ādas divāna, Lora piezvanīja mātei. Zvans pieslēdzās balss pastam, un viņa pārtrauca savienojumu. Kāda jēga tērēt kredītu. Tad viņa piezvanīja tēvam. “Viss kārtībā, cālīt?” Fonā skanēja radio *5 Live*.

“Tēt.” Kaklā kāpa kamols, un Lora to norīja.

“Kas noticis?”

“Tēt, vai tu varētu atbraukt? Man... man bija slikta nakts, un es vienkārši iedomājos, ka tu varbūt varētu atbraukt uz britiņu. Zinu, tas ir diezgan tāls ceļš, bet es...”

“*Nē, Filip.*” Dīdras balss fonā nošņāca caur sakostiem zobiem. “*Mums ir bridžs.*”

“Tēt? Vai tu varētu izslēgt skaļruņa režīmu?”

“Sirsniņ, es...”

“Nopietni, vai vari izslēgt skaļumu? Es negribu dzirdēt viņas balsi, tad man tūlīt gribas kaut ko aizdedzināt...”

“Nu bet paklausies, Lora...”

“Ak, aizmirsti, tēt, tas nav svarīgi.”

“Tu labi zini?”

Nē, nē, nē, bļāviens, nezīnu! “Jā, protams. Man viss ir labi. Viss būs labi.”

Ceļā uz guļamistabu Lora uzmina uz savas jakas, ko bija nosviedusi gaitenī, skriedama uz vannas istabu. Viņa pieliecās un pacēla jaku. Piedurkne bija saplēsta, kabatā joprojām atradās Daniela pulkstenis. Viņa izņēma pulksteni, pagrozīja, uzvilka sev uz plaukstas locītavas. Tualetes papīrs ap apakšdelmu bija iekrāsojies sarkans, roka viegli pulsēja, asinīm tekot no brūces. Reiba galva. Iegājusi vannas istabā, Lora iemeta pulksteni izlietnē, norāva nost papīru, nosvieda dvielī uz grīdas. Un atkal nostājās zem dušas.

Ar šķērēm tīrīdama panadzēs, viņa noskatījās, kā pie kājām skalojas sārts ūdens. Viņa aizvēra acis. Dzirdēja Daniela balsi

jautājam: *Nu kas tev kaiš?* – un Dīdras balsi sakām: *Nē, Filip, mums ir bridžs,* – un dzirdēja arī pati savu balsi. *Aizdedzināt. Dedzināt. Dedzināt dedzināt dedzināt.*